

Forslag til lov om køb på afbetaling.

(Fremsat den 14. januar 1954 af justitsminister *Hans Hækkerup*).

§ 1.

Ved køb på afbetaling forstås i denne lov køb af løsøre, hvor betalingen skal erlægges i afdrag, af hvilke eet eller flere forfalder til udbetaling, efter at den solgte ting er overgivet til køberen, og hvor sælgeren derhos har betinget sig ret til at tage tingen tilbage, hvis køberen ikke opfylder sine forpligtelser, eller har forbeholdt sig ejendomsret over tingen, indtil betalingen helt eller delvis er erlagt.

Aftale, der er betegnet som lejekontrakt, eller hvorefter betalingen iøvrigt fremtræder som vederlag for tingens brug, betragtes alligevel som køb på afbetaling, når det må antages at have været meningen, at modtageren af tingen skal blive ejer af den.

Summen af de afdrag, som køberen i henhold til aftalen skal erlægge, betegnes i denne lov som afbetalingsprisen.

§ 2.

Undlader køberen at opfylde sin betalingspligt, har sælgeren ikke af den grund ret til at tage tingen tilbage, fordrer afdrag betalt, som ellers ikke ville være forfaldet, eller gøre anden aftalt, særlig retsvirkning af undladelsen gældende, medmindre køberen er udeblevet med et beløb 14 dage efter dets forfaldstid, og dette beløb udgør enten mindst en tiendedel af afbetalingsprisen eller, hvis der i beløbet indgår flere afdrag, mindst en tyvendedel deraf, eller udgør hele sælgerens restfordring.

Hvis køberen, inden tingen er taget tilbage, har betalt det beløb, som ikke blev erlagt i rette tid, med tillæg af renter og sælgerens eventuelle omkostninger, kan sælgeren ikke gøre nogen af de i stk. 1 nævnte

retsvirkninger gældende, såfremt dette ville virke ubilligt, fordi forsinkelsen med betalingen skyldtes sygdom, arbejdsløshed eller andet undskyldeligt forhold.

§ 3.

Vil sælgeren tage tingen tilbage, skal ved opgørelse mellem parterne tingens værdi ved tilbagetagelsen regnes køberen til gode.

Ved tingens værdi forstås det beløb, som sælgeren kan indvinde ved at sælge tingen på hensigtsmæssig måde eventuelt efter en rimelig istandsættelse.

§ 4.

Sælgeren kan, når tingen tages tilbage, regne sig til gode:

1. De ved tilbagetagelsen ubetalte afdrag, for hvilke den i aftalen fastsatte betalingstid er kommet.
2. En så stor del af de øvrige ubetalte afdrag, som kontantprisen udgør af afbetalingsprisen.
3. Renter, som sælgeren kan kræve. Såfremt afbetalingsprisen ikke overstiger 3 000 kr., tages der dog intet hensyn til renter, selv om der i aftalen er vedtaget rentebetaling.
4. Nødvendige omkostninger ved tilbagetagelsen.

Ved kontantprisen forstås den pris, for hvilken tingen ved aftalens afslutningstid kunne være købt mod kontant betaling. Kan det ikke oplyses, hvor stor kontantprisen er, anses den for at udgøre ni tiendedele af afbetalingsprisen.

§ 5.

Hvis tingens værdi overstiger det beløb, som sælgeren kan beregne sig efter § 4, kan

han ikke tage tingen tilbage, medmindre han samtidig betaler køberens det overskydende beløb eller i de i § 13, 2. og 3. stk., omhandlede tilfælde stiller sikkerhed for betalingen.

Hvis tingens værdi er mindre end sælgerens fordring efter § 4, kan sælgeren ikke forlange mere betalt end det overskydende beløb.

§ 6.

Har sælgeren fremsat krav på at få tingen tilbage, kan køberens afgøre sit mellemværende med sælgeren ved at betale dennes restfordring, beregnet efter reglerne i § 4. Gør han det, må tingen ikke tages tilbage.

Har sælgeren fået tingen tilbage, har køberens ret til i 14 dage derefter at indløse den mod at betale den værdi, tingen havde ved tilbagetagelsen, samt det beløb, som sælgeren måtte kunne forlange efter § 5, 2. stk.

Selvom sælgeren ikke har fremsat krav på at få tingen tilbage, kan køberens til enhver tid forlange opgørelse som fastsat i 1. stk. Ved betaling udenfor fastsat betalingstermin sker der dog ingen nedsættelse efter bestemmelsen i § 4, 1. stk., nr. 2, af det første efter betalingen forfaldende afdrag.

§ 7.

Er flere ting solgt på afbetaling ved samme aftale, og fremsætter sælgeren krav på at tage dem tilbage, har køberens ret til at udtage en eller flere af tingene efter eget valg mod at betale det beløb, hvormed sælgerens restfordring, beregnet efter reglerne i § 4, overstiger værdien af de øvrige ting. Er restfordringen mindre end denne værdi, har køberens krav på, at det overskydende betales ham samtidig med tilbagetagelsen.

Hvis sælgeren har taget tingene tilbage, har køberens ret til i 14 dage derefter at indløse en eller flere af tingene efter eget valg mod at betale den værdi, som den eller de pågældende ting havde ved tilbagetagelsen, samt det beløb, som sælgeren måtte kunne forlange efter § 5, 2. stk.

Køberens har dog i intet tilfælde ret til at overtage nogen ting, der hører således sammen med ting, som sælgeren tager tilbage, at fraskillelsen ville medføre væsentlig værdiforringelse af det tilbagetagne.

§ 8.

Sælgeren kan ikke forbeholde sig, at køberens ret efter et køb på afbetaling skal være betinget af, at han opfylder sine forpligtelser efter et andet køb eller iøvrigt betaler beløb, som sælgeren ikke kan godskrive sig efter § 4.

Er heller kan sælgeren betinge sig, at beløb, som køberens indbetaler, først skal afskrives på andre købet uvedkommende fordringer, medmindre de hidrører fra reparation af tingen eller andre foranstaltninger vedrørende denne.

En bestemmelse i en aftale om køb på afbetaling kan iøvrigt tilsidesættes helt eller delvis, hvis det ville være utilbørligt eller klart stridende mod god forretningsskik at gøre den gældende.

Er der aftalt en urimelig afbetalingspris, skal prisen nedsættes til, hvad der skønnes rimeligt. Afkortningen sker da i det eller de sidste beløb, der skal betales efter aftalen. Har sælgeren krævet et urimeligt vederlag for at give køberens henstand eller andre lempelser i kontraktvilkårene, sker afkortning på samme måde.

§ 9.

Er det i aftalen bestemt, at køberens undladelse af at opfylde sine forpligtelser skal medføre, at tilbagestående afdrag forfalder til betaling tidligere end til de fastsatte tider, og afkræver sælgerens under påberåbelse heraf køberens et større beløb, end der ellers ville være forfaldent, bliver sælgerens fordring at beregne efter de i § 4 givne regler.

For sælgerens tilgodehavende kan der ikke gøres udlæg i den solgte ting. Udlæg kan derimod ske i køberens øvrige formue; dog kan køberens, hvis sådan retsforfølgning kan antages at påføre ham tab, der ikke findes rimeligt, henvises sælgeren til så vidt tilstrække kan at søge fyldestgørelse ved tingens tilbagetagelse i overensstemmelse med reglerne i §§ 2—7.

§ 10.

Vil sælgeren tage tingen tilbage, kan det ske ved fogedens hjælp, såfremt der om købet er oprettet et af køberens underskrevet dokument, der

1. indeholder forbehold om sælgerens ejendomsret eller om sælgerens ret til at tage tingen tilbage,
2. angiver, hvad køberen skal erlægge, og forfaldstiden for hvert enkelt afdrag.

Begæringen til fogeden skal være affattet skriftligt og være bilagt med det nævnte dokument og en udregning af, hvad sælgeren kræver i henhold til § 4.

Søges tingen tilbagetaget på grund af forsinkelse med betalingen, kan fogeden bestemme, at forretningen skal udsættes i indtil 3 måneder efter begæringens modtagelse, såfremt det sandsynliggøres, at køberen på grund af sygdom, arbejdsløshed eller andet undskyldeligt forhold er kommet i økonomiske vanskeligheder, der må antages at være forbigående; hvis ganske særlige grunde taler herfor, kan der gives yderligere udsættelse i indtil 3 måneder. Udsættelse må ikke gives, hvis sælgerens ret til tingen derved udsættes for fare, eller hvis hensynet til sælgeren iøvrigt taler afgørende derimod. Fogeden kan fastsætte særlige vilkår for udsættelsen og kan, hvis køberens forhold giver anledning dertil, til enhver tid bestemme, at forretningen skal fremmes.

§ 11.

Fogeden kan tilsige køberen til møde på fogedkontoret. Når sælgeren ønsker det, kan sådan tilsigelse navnlig også finde sted, forinden der er påbegyndt indsættelsesforretning.

Udebliver køberen uden lovligt forfald, eller vægrer han sig ved at fremkomme med de oplysninger, der er fornødne til sælgerens indsættelse i besiddelse af tingen, finder reglerne i § 609, 3. stk., jfr. § 520, 2. stk., i lov om rettens pleje anvendelse.

§ 12.

Under indsættelsesforretningen har fogeden at vejlede parterne, forsåvidt de ikke giver møde ved sagfører.

Tingens værdi ansættes af fogeden, i fornødent fald med tilkaldelse af sagkyndig bistand.

Såfremt en af parterne er utilfreds med værdiansættelsen, kan denne gøres til genstand for fornyet prøvelse af fogeden efter optagelse af skøn. Begæringen om skøn må fremsættes, forinden fogedforretningen er sluttet, og den, der begærer skønnet, må

deponere eller stille sikkerhed for omkostningerne ved skønsforretningen, derunder vederlag til skønsmændene. Ved opgør af parternes mellemværende afgør fogeden, hvem af dem der skal bære omkostningerne.

Finder fogeden, at det beløb, som sælgeren har beregnet til dækning af omkostningerne ved tingens tilbagetagelse, er større end rimeligt, kan han nedsætte det til et passende beløb.

§ 13.

Er der efter de foreliggende omstændigheder tvivl om, hvorvidt sælgeren har ret til at tage tingen tilbage, kan fogeden gøre indsættelsesforretningen betinget af, at sælgeren stiller sikkerhed for det tab, der ved en uretmæssig tilbagetagelse ville påføres køberen.

Er der tvivl om, hvorvidt sælgeren skal betale køberen noget for tingens tilbagetagelse, eller om hvor meget han skal betale, kan fogeden gøre indsættelsesforretningen betinget af, at sælgeren stiller sikkerhed for det omstridte beløb.

Samme regel gælder, hvor en af parterne erklærer under anke at ville bestride værdiansættelsen i henhold til § 12.

I tilfælde af sikkerhedsstillelse har fogeden at henlede køberens opmærksomhed på bestemmelserne i § 14.

§ 14.

Har fogeden i medfør af § 13, 1. eller 2. stk., indsat sælgeren i besiddelse af tingen mod sikkerhedsstillelse, kan enhver af parterne forlange afgjort ved fogedretten, hvorvidt det til sikkerhed stillede beløb skal tilfalde køberen eller tilbagegives sælgeren. Begæring herom skal fremsættes inden en uge, efter at sælgeren er sat i besiddelse af tingen. Under sagens behandling for fogedretten påhviler der fogeden den samme vejledningspligt som under indsættelsesforretningen. Fogedens kendelse, til hvis afsigelse parterne skal tilsiges, kan fuldbyrdes efter forløbet af 15 dage, medmindre lovlig anke forinden er blevet iværksat.

Er der gået 4 uger efter indsættelsesforretningen, uden at køberen har foretaget retslige skridt mod sælgeren i anledning af tingens tilbagetagelse eller opgørelsen af mellemværendet, gives det til sikkerhed stillede beløb tilbage til sælgeren. Angår

tvisten indsigelse fra sælgeren mod værdiansættelsen, sker udbetalingen af det omstridte beløb dog til køberen, når sælgeren ikke foretager retslige skridt inden den angivne frist.

§ 15.

Vil køberen i henhold til § 6 eller § 7 indløse ting, som sælgeren har fået tilbage, finder bestemmelserne i §§ 10—14 tilsvarende anvendelse.

§ 16.

For indsættelsesforretninger efter denne lov erlægges i retsafgift 3 kr. og i vidnegebyr 1 kr.

For tilsigelser efter § 11, 1. stk., 2. punktum, betales 1 kr.

§ 17.

De i denne lov til beskyttelse for køberen givne bestemmelser kan ikke fraviges til hans skade ved forudgående overenskomst mellem sælger og køber.

Har køberen aftalt med sælgeren, at en trediemand skal være bemyndiget til at optræde på hans vegne i tilfælde af misligholdelse, er det uden retsvirkning.

§ 18.

Denne lov træder i kraft den 1. juli 1954.

Fra samme dato ophæves lov nr. 244 af 8. maj 1917 om køb på afbetaling, dog at lovens regler med undtagelse af §§ 11—14 fortsat finder anvendelse på afbetalingskøb, der er afsluttet forinden dette tidspunkt.

Bemærkninger til lovforslaget.

Som grundlag for det fremsatte lovforslag foreligger der en betænkning med tilhørende lovudkast afgivet i november 1950 af et af justitsministeriet nedsat udvalg med den opgave at overveje spørgsmålet om ændringer i lov nr. 244 af 8. maj 1917 om køb på afbetaling. Denne lov hører til de love, der er fremkommet som resultat af det nordiske lovsamarbejde, og udvalget har med henblik på at bevare og eventuelt udvide retsenheden på dette område samarbejdet med tilsvarende udvalg i Finland, Norge og Sverige. Selv om det ikke er lykkedes at nå til helt overensstemmende tekster i de lovudkast, der er udarbejdet i de 4 lande, er der dog opnået ensartethed på de fleste væsentlige punkter.

De i Norge og Sverige udarbejdede lovudkast er, efter at være undergået nogle ændringer, ophøjet til love henholdsvis den 22. maj 1953 og den 17. april 1953.

Udvalgets lovudkast tilsigter at modvirke visse misbrug af afbetalingssystemet, at udvide den beskyttelse, der ydes afbetalingskøbere mod ubillige kontraktvilkår, og at revidere lovteksten på enkelte punkter, hvor den må anses for forældet eller mindre hensigtsmæssig.

Hovedpunkterne i udvalgets forslag er: Afbetalingsloven, der i sin nuværende affattelse kun finder anvendelse, når afbetalingsprisen ikke overstiger 3.000 kr., skal fremtidig gælde uden hensyn til afbetalingsprisens størrelse (§ 1). I modsætning til, hvad der gælder nu, skal en sælger fremtidig kunne tage tingen tilbage, såfremt køberen udebliver med

det sidste afdrag, selv om dette ikke andrager en tiendedel af afbetalingsprisen (§ 2). Der skal fremtidig være adgang til ved opgørelse af parternes mellemværende i anledning af tingens tilbagetagelse at tage hensyn til renter, der tilkommer sælgeren (§ 4). Adgangen til „sammenkobling“ af flere afbetalingskøb skal bortfalde (§ 8, stk. 1). Der skal indføres en almindelig bestemmelse om, at kontraktbestemmelser kan tilsidesættes, hvis det ville være utilbørligt eller klart stridende mod god forretningsskik at gøre dem gældende (§ 8, stk. 3). Der foreslås indført en bestemmelse (§ 18), hvorefter der i tilfælde, hvor nogen har drevet afbetalingshandel på en måde, der strider mod god forretningsskik, under en politisag kan nedlægges forbud mod, at han driver sådan næringsvirksomhed enten for et tidsrum af 1 til 5 år eller i gentagelsestilfælde for bestandig.

Justitsministeriet kan i det store og hele tiltræde de af udvalget fremsatte forslag. Det sidstnævnte forslag (§ 18) må man dog nære betænkelighed ved at foreslå gennemført, selv om man i og for sig finder den tanke, der har fået udtryk i forslaget, tiltalende. En regel som den foreslåede ville nemlig være en nydannelse i dansk ret, der ville stride mod det tilvante system, idet man vil foreskrive, at en virksomhed, der ikke er af en sådan karakter, at man har villet gøre den strafbar, skal kunne have følger (frakendelse af retten til at drive afbetalingshandel), der ofte vil virke hårdere end straf. Dertil kommer, at det efter justitsministeriets opfattelse ikke er sandsynligt, at en sådan bestemmelse vil

bidrage væsentligt til at sanere afbetalingshandlen, idet det må antages, dels at domstolene vil være yderst tilbageholdende med at anvende bestemmelsen, der er — og må være — meget vagt formuleret, dels at der vil være gode muligheder for at omgå et nedlagt forbud gennem stråmandsvirk-somhed.

Det svenske udvalg stillede i sin betænkning forslag om indførelse af en regel svarende til det danske udvalgs forslags § 18, men bestemmelsen udgik inden forslagets fremsættelse for rigsdagen.

Da afbetalingshandel i Norge er afhængig af en særlig tilladelse, der i tilfælde af misbrug kan tilbagekaldes, har der ikke i Norge været stillet tilsvarende forslag.

Justitsministeriet har af de ovenanførte grunde ikke ment at burde fremsætte et forslag svarende til § 18 i udvalgets lovudkast.

Det har under sagens behandling i ministeriet været taget op til overvejelse, dels at indføre en regel, hvorefter sælgeren ikke skal være berettiget til at tage tingen tilbage fra en trediemand, der har erhvervet den i god tro, dels at ændre reglerne om påtale og straf i tilfælde, hvor køberen ulovligt disponerer over tingen, inden den er betalt, et forhold der efter gældende ret betragtes som under-slåb og er offentlig påtale undergivet. Med hensyn til det førstnævnte spørgsmål bemærkes, at sælgeren efter svensk og finsk ret ikke kan tage tingen tilbage fra godtroende erhverver, at det norske udvalg foreslog en sådan regel indført i Norge, men at det danske udvalg ikke stillede forslag herom, idet man fandt, at spørgsmålet, der ikke er sær-egent for salg med ejendomsforbehold, burde løses på bredere basis.

Efter at det norske forslag om en sådan regel er udgået inden lovens vedtagelse, ligeledes under henvisning til, at spørgsmålet bør løses på bredere basis, har justitsministeriet ikke ment på indvæn-derende tidspunkt at burde stille forslag om nogen ændring på dette område.

Med hensyn til påtale og straf ved ulovlige dispositioner over ting, der er købt på afbetaling, bemærkes, at forholdet både i Norge og i Sverige er selvstændigt kriminaliseret, og at det i Sverige er undergivet privat påtale, medens det i Norge kun påtales efter begæring fra den forurettede, og kun når almene hensyn kræver det.

Efter justitsministeriets mening er der stærke grunde, der taler for at foretrække en ordning som den i Norge eller den i Sverige gældende, og mini-steriet agter ved lejlighed at fremsætte forslag til ændring af straffeloven på det her omhandlede om-råde.

I den norske lov af 22. maj 1953 findes der i § 2 en bestemmelse, hvorefter sælgeren ikke kan tage tingen tilbage eller gøre anden retsvirkning af forsinkelse med betaling gældende, hvis de på-gældende beløb med rente og omkostninger be-tales inden tilbagetagelse er sket, og hvis en tilbage-tagelse ville virke urimeligt, fordi forsinkelsen skyl-des sygdom, arbejdsløshed eller andre særlige for-hold, og i lovens § 13 er det bestemt, at en indsæt-telsesforretning skal kunne udsættes i indtil 6 må-neder, hvis det sandsynliggøres, at køberen på grund af sygdom, arbejdsløshed eller andre særlig-forhold er kommet i betalingsvanskeligheder, som må antages at være forbigående.

I den svenske lov af 17. april 1953 findes der i §§ 2 og 12 tilsvarende bestemmelser.

Det finske udvalg har foreslået tilsvarende be-stemmelser indført i Finland.

Det danske udvalg har taget afstand fra indfø-relse af sådanne regler her i landet.

Efter justitsministeriets mening er der også her i landet trang til regler som de i Norge og Sverige indførte, og man har derfor i forslaget til §§ 2 og 10 optaget dertil sigtende bestemmelser.

Med hensyn til lovforslagets enkelte bestemmelser henvises iøvrigt til nedenstående bemærkninger an-gående de tilfælde, hvor forslaget afviger fra det af udvalget udarbejdede udkast, og ellers til de bemærkninger, der er optaget i udvalgets betæn-king.

Af lovtekniske grunde har man valgt at frem-sætte forslag til en ny lov frem for at stille forslag om ændring af en række bestemmelser i den be-stående lov.

ad § 1.

Forslaget svarer til det af udvalget udarbejdede udkast.

ad § 2.

Efter den gældende lov kan sælgeren ikke tage tingen tilbage eller gøre andre aftalte, særlige rets-virkninger af manglende betaling gældende, med-mindre der skyldes et afdrag, der udgør mindst $\frac{1}{10}$ af afbetalingsprisen, eller flere afdrag, der udgør mindst $\frac{1}{20}$ af afbetalingsprisen. Efter udvalgets formulering er det tilstrækkeligt, at køberen ude-bliver med et afdrag, der sammenlagt med even-tuelle andre skyldige ydelser, navnlig forsikrings-præmier og renter, udgør $\frac{1}{10}$ af afbetalingsprisen, medens en tilsvarende formulering ikke er anvendt ved tyvendedsreglen. Efter ministeriets opfattelse bør der i begge tilfælde tages hensyn til eventuelle renter og forsikringspræmier, og formuleringen af bestemmelsen er ændret, således at dette bliver

tilfældet. Herved opnås der overensstemmelse med den norske og den svenske lov.

I overensstemmelse med udvalgets indstilling foreslås det, at udeblivelse med det sidste afdrag skal kunne medføre tilbagetagelse uden hensyn til afdragets størrelse.

Endelig er der som ovenfor nævnt foreslået en tilføjelse til § 2, hvorefter sælgeren ikke på grund af manglende betaling kan tage tingen tilbage eller gøre anden aftalt, særlig retsvirkning gældende, såfremt de beløb, der ikke blev betalt i tide, dog erlægges inden tilbagetagelse er sket med tillæg af renter og omkostninger og det derhos findes at ville virke ubilligt, om sælgeren gjorde sin ret gældende, idet forsinkelsen med betalingen skyldes sygdom, arbejdsløshed eller andet undskyldeligt forhold.

Hensynet til sælgeren taler ikke med nogen større vægt mod en sådan regel, idet det normalt også vil være i sælgerens interesse, at købet fastholdes, efter at han har fået de skyldige afdrag betalt.

ad § 3.

Forslaget svarer til det af udvalget udarbejdede udkast.

ad § 4.

Forslaget svarer til det af udvalget udarbejdede udkast med følgende ændringer:

- 1) Efter den gældende lov kan der ikke ved den opgørelse, der skal foretages i anledning af tilbagetagelse af en ting, tages hensyn til renter, selv om der i aftalen er vedtaget rentebetaling. Udvalget har foreslået denne regel ophævet. Formålet med den nugældende regel har været at gøre opgørelsen så let og usammensat som muligt. Dette hensyn består fortsat, og da eventuelle rentebeløb vil være af ringe størrelsesorden i de køb, der falder ind under den nugældende lov, det vil sige køb, der ikke overstiger 3 000 kr., har justitsministeriet foreslået reglen bevaret for disse købs vedkommende, men foreslået, at der skal kunne tages hensyn til renter, når afbetalingsprisen er større.
- 2) Efter den gældende lov skal ved opgørelsen i anledning af tilbagetagelse af en ting de ubetalte uforfaldne afdrag regnes sælgeren tilgode,

efter at de er blevet nedsat svarende til forholdet mellem kontantpris og afbetalingspris.

Denne regel bibeholdes i udvalgets udkast, medens den nugældende bestemmelse om, at kontantprisen skal anses for at udgøre ni tiendedele af afbetalingsprisen, hvis det ikke kan oplyses, hvor stor den er, foreslås slettet, idet den i mange tilfælde ikke svarer til det virkelige forhold. Heroverfor kan anføres, at den nævnte formodningsregel, der anvendes i praktisk talt alle tilfælde, til trods for at den efter loven kun skulle finde anvendelse, hvor kontantprisen ikke kunne oplyses, er af meget stor betydning for lovens lette administration, og justitsministeriet må nære overvejende betænkelighed ved at gå ind for dens afskaffelse. Under hensyn hertil er reglen foreslået bibeholdt.

ad §§ 5—9.

Forslaget svarer til det af udvalget udarbejdede udkast.

ad § 10.

§ 10, stk. 1 svarer til det af udvalget udarbejdede udkast med den ændring, at kravet om, at kontantprisen skal opgives i afbetalingskontrakten, udgår. Ændringen står i sammenhæng med formodningsreglen om, at kontantprisen udgør $\frac{9}{10}$ af afbetalingsprisen, jfr. bemærkningerne til § 4.

Reglen § 10, stk. 3, der som tidligere nævnt ikke findes i udvalgets udkast, giver fogeden adgang til i de i bestemmelsen nævnte specielle tilfælde, hvor køberens betalingsevne uden hans egen skyld er blevet midlertidigt forringet, at udsætte forretningen i indtil 6 måneder, men køberen har ikke noget retskrav på en sådan udsættelse. I almindelighed må det forventes, at en afbetalingssælger frivilligt vil give henstand i sådanne tilfælde, men justitsministeriet har ment, at man ikke burde lade køberens stilling være afhængig deraf, og fundet det rigtigst at overlade til fogeden at skønne over, om der efter oplysning om begge parter forhold er rimelig anledning til at give udsættelse.

ad §§ 11—17.

Forslaget svarer til det af udvalget udarbejdede udkast.